

Ювілеї

Галина КОВАЛЬ,
Наталія СОКІЛ-КЛЕПАР

ВИСОКЕ ПОКЛИКАННЯ ПЕДАГОГА, ФОЛЬКЛОРИСТА (До ювілею Ганни Сокіл)

Висвітлюється життєвий і творчий шлях доктора філологічних наук Ганни Сокіл (Дронишинець). Увагу сфокусовано на її формуванні як людини-патріота, педагога, науковця. Як наслідок — чимало успішних студентів, аспірантів та наукових працівників. Вона ж автор низки статей, фольклорних збірників, монографій, що становить помітний вклад в українську народознавчу науку.

Ключові слова: фольклористична діяльність, монографія, збірник, наукові розвідки, навчально-методична робота.

© Г. КОВАЛЬ, Н. СОКІЛ-КЛЕПАР, 2016

У кожного по-різному складається життя. Хтось бачить себе в невтомній праці, інший мріє про стрімкі сходинки кар'єри, а декому до вподоби спокійно й тихо трудитися. Людину характеризують насамперед за результатами її роботи, за її прагненнями і намірами, тим, як вона долає життєві труднощі та як втілює свої здобутки. Тому важливо, щоб обраний фах приносив насолоду і був потрібний і для себе, і для інших. Як відомо, педагог є носієм знань, любові та великої відповідальності. У поєднанні з наукою професія освітянина і справді покликана утверджувати розумне, добре, вічне.

На педагогічній ниві уже близько 40 років працює Ганна Сокіл, доктор філологічних наук, професор кафедри української фольклористики Львівського національного університету імені Івана Франка, 24 з яких — у вищій школі. Ще змалку Ганна Дронишинець (у дівочтві) мріяла бути педагогом, любила пісню і тягнулася до краси довілля. Народилася вона в мальовничому куточку Карпат — у Верхній Рожанці, що на Сколівщині, 24 серпня 1956 року. Батько її був здібним теслею, який будував за своїм проектом чимало будинків у селі. Навіть для Золотих воріт, які реставрували у Києві, готував гонти з карпатських ялиць. Мати виховувала своїх дітей у любові та злагоді, привчала їх змалечку до праці. У родині панувала атмосфера взаємоповаги, порозуміння. А ще постійно лунала пісня, любов до якої прищеплювалася дітям.

У рідному селі Ганна отримала восьмирічну освіту (1963—1971), а 9—10 класи закінчила у Славській середній школі (1971—1973). Після завершення навчання того ж року вступила на філологічний факультет з україністики Дрогобицького педагогічного інституту (тепер університету) ім. Івана Франка. «Мені постійно щастило на добрих учителів, — якось у розмові зізналася Ганна Петрівна. — Моя перша вчителька Лідія Іванівна Целуковська навчила мене не лише читати й писати, а й зуміла розкрити чарівність рідної мови, любов до слова. Так склалося, що Лідія Іванівна стала й моїм класним керівником від п'ятого до восьмого класу. Донині пам'ятаю її уроки української мови та літератури, різні тематичні вечори, цікаві конкурси». У Славській школі доля звела її з прекрасним педагогом, істориком, згодом відомим ученим, кандидатом історичних наук — Григорієм Васильовичем Дем'яном, який також був класним керівником 10-Б, де навчалася Г. Дронишинець. Добрий спогад з цієї

школи залишили їй такі педагоги, як Мирослав Іванович Грицик, викладач української мови та літератури, невдовзі кандидат філологічних наук, доцент Дрогобицького педагогічного інституту, Роман Іванович Тимчук, вчитель німецької мови.

Навчаючись у Славській десятирічці, учениця здобула перші навички фольклористичної роботи. Якщо любов до пісні вона ввібрала в родині від своєї матері, то зацікавлення усною народною словесністю з погляду майбутнього дослідника сформував, без сумніву, Г. Дем'ян. Як і більшість учнів, вона відвідувала краєзнавче товариство під його керівництвом, одним із завдань якого було записування фольклору. Уже в дев'ятому класі Ганна мала цілий учнівський зошит з піснями, зафіксованими здебільшого від своєї матері та інших односельців. До того ж, члени згаданого товариства набували на заняттях навичок класифікації матеріалу, пробували себе в ролі молодих науковців, готували тематичні есе, рецензії-огляди художніх та наукових видань [2, с. 32—44]. Усе це проходило під уважним і доброзичливим керівництвом Григорія Васильовича. Мабуть, така посилена увага в царині слова відіграла вирішальну роль у виборі її професії.

Здобуваючи фах українського словесника в Дрогобицькому педінституті, Г. Дронишинець активно відвідувала літстудію «Зерна», якою керував кан-

дидат філологічних наук Михайло Шалата, публікувалася в студентській газеті факультету, виконувала дипломну роботу з української мови під керівництвом відомого мовознавця Мар'яна Демського, із захопленням слухала цікаві лекції неперевершеного франкознавця Зенона Гузара.

Після успішного завершення навчання Г. Дронишинець (у заміжжі Сокіл) була скерована на педагогічну роботу разом із чоловіком на Сколівщину в Ялинкуватську восьмирічну школу, де пропрацювала дев'ять років. Тут організувалося коло молодих педагогів, які не лише навчали, а й виховували учнів у патріотичному дусі. Щорічно філологи проводили літературні вечори, особливо до Шевченківських днів, на яких завуальовано звучали і заборонені твори поета. Тут також активізувався фольклорний гурток із запису народнопоетичних матеріалів. За національно-патріотичні переконання почалося переслідування, тому 1986 р. Г. Сокіл змушена перебралася до Пустомитівського р-ну на Львівщині, де в Підбірцівській середній школі викладала українську мову та літературу. Близька відстань села до обласного центру дала їй можливість розгорнути творчі зустрічі з відомими людьми — українськими письменниками, істориками, літературознавцями. Так, на особисте запрошення Г. Сокіл перед учнями Підбірцівської школи виступила незабутня дитяча письменниця Оксана Сенатович, історик Григорій Дем'ян, літературний критик, тепер член-кореспондент НАН України Микола Ільницький. Разом з іншими педагогами школи відроджувала в Підбірцях Товариство рідної мови. З учнями-старшокласниками проводила пізнавальні екскурсії (на гору Маківка, місцями Івана Франка — с. Нагуєвичі, с. Тухля, с. Бубнище, а також до Шевченкового краю та ін.), завжди намагалася сама і заохочувала інших бути у вирії тих подій, які активно розгорталися з початком відновлення незалежності України. У той же час постійно використовувала нагоду записувати фольклор чи то в Підбірцях (під час навчального року), чи в Карпатах (з настанням канікул).

Бажання займатися наукою привело її до Львівського університету ім. І. Франка в грудні 1992 року. Цьому передувало прикріплення до відділу фольклористики Інституту народознавства як пошуківця та обрання теми кандидатської дисертації. Однією

з перших статей, яка стосувалася дисертації, була «Оберігач народної скарбниці: до 120-річчя з дня народження Осипа Роздольського», опублікована в обласній пресі [27, с. 4].

На кафедрі української фольклористики Львівського університету ім. Івана Франка, якою завідував тоді Іван Остапик, займала спочатку посаду асистента. Сумлінно виконуючи свої викладацькі обов'язки, Г. Сокіл водночас намагалася фахово вдосконалюватись, успішно склала кандидатські іспити, підготувала та захистила кандидатську роботу «Фольклористична діяльність Осипа Роздольського» (науковий керівник доктор філологічних наук, професор Роман Кирчів). Захист відбувся 21 жовтня 1996 р. на кафедрі фольклористики Київського університету імені Т.Г. Шевченка, яку тоді очолювала Лідія Дунаєвська. Офіційними опонентами виступили відомі фольклористи Володимир Качкан та Микола Дмитренко. Знаковою подією була присутність на захисті тоді народного депутата Григорія Дем'яна, який завжди вмів морально підтримати. В обговоренні дисертації, крім поважних членів спеціалізованої ради, взяла участь Наталя Шумада, яка, до речі, високо оцінила в роботі застосування джерельного матеріалу з Київських архівів.

Одержавши диплом кандидата філологічних наук, Г. Сокіл з 1998 р. працює на посаді доцента. Однак вона не зупинилася на досягнутому, оскільки зацікавилася діяльністю Наукового товариства ім. Шевченка, яке відіграло важливу роль у розвитку української науки, і мала намір простудіювати його детальніше. Тому наступні роки ґрунтовно вивчала українську фольклористику в Галичині кінця XIX — першої третини XX ст., що тісно пов'язана з цим товариством у Львові. Результати її дослідження склали основу докторської дисертації «Українська фольклористика в Галичині кінця XIX — першої третини XX століття: історія, напрями, контекст» (науковий консультант доктор історичних наук, академік Степан Павлюк). Оприлюднений захист відбувся 2012 р. у Києві в Інституті мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Рильського НАН України. За здобуття ступеня доктора філологічних наук та дослідження в галузі фольклористики Г. Сокіл в грудні 2014 р. переведена на посаду професора кафедри української фольклористики ім. академіка Філарета Колесси ЛНУ

ISSN 1028-5091. Народознавчі зошити. № 3 (129), 2016

Батьки Дронишинець Петро і Ганна. Верхня Рожанка, 1950

У родинному колі. Ганна у першому ряді друга (зліва). Верхня Рожанка, 1966

ім. І. Франка. Її наукові зацікавлення зосереджуються на питаннях історії української фольклористики, теорії та поетики фольклору, обрядової етнокультури тощо.

Окрім книжкові видання, які підготувала дослідниця, стосуються української фольклористики в Галичині. Перша монографія «Осип Роздольський. Життя і діяльність» [29] розкриває фольклористичну роботу несправедливо забутого українського науковця, педагога, перекладача. До появи цього видання про нього було написано хіба що кілька статей, у яких загально проаналізовано опубліковані праці, а весь масив рукописів фольклориста залишався по суті на маргінесах. Треба зазначити, що Г. Сокіл представила багату джерельну базу, залучивши матеріали не лише з державних, але й

Випускники та вчителі Верхньорожанської восьмирічної школи. У першому ряді перша (справа) класний керівник Лідія Целуковська; у другому ряді четверта (справа) Ганна. 1971

Десятикласниці з Григорієм Дем'яном. Ганна п'ята (справа). Славське, 1973

приватних архівів. Цьому передувала наполеглива пошукова робота, що привела дослідницю до далекої родички вченого (по лінії дружини Ольги Роздольської) Олександри Паляниці. Така зустріч відбулася завдяки відомій науковій працівниці Львівської наукової бібліотеки ім. В. Стефаника, кандидата філологічних наук Марії Вальо. Розкрити в монографії окремі, але дуже важливі штрихи біографії О. Роздольського допомогли якраз віднайдені матеріали. Особливо це стосується його експедиції в Наддніпрянську, або як нерідко вживали тоді — Велику Україну, інформації про фольклорні матеріали з того краю та значною мірою малознані відомості про його арешт і перебування на засланні в Сибірьську.

У дослідженні Г. Сокіл представила життєпис науковця, ознайомила читачів з географією та хроно-

логією збирацької роботи, ґрунтовно проаналізувала фольклористичний доробок О. Роздольського, його науково-теоретичні спроби класифікації народнопісенної і прозової словесності. Вона, як зауважив у вступному слові до книжки Г. Дем'ян, кваліфіковано оцінила раціональність графічного транскрибування матеріалу, і саме в тому аспекті монографія Г. Сокіл є великою мірою новаторською і показовою [1, с. 4]. На користь авторки варто зарахувати і скрупульозно підготовлені цінні бібліографічні покажчики, подані наприкінці монографії, у хронологічній і алфавітній послідовності: «Опубліковані фольклорні записи», «Архівні матеріали» та «Література про Осипа Роздольського». Вартість праці Г. Сокіл посилюється ще й тим, що в ній показано важливі взаємини О. Роздольського з відомими представниками української нації — І. Франком, М. Грушевським, В. Гнатюком, Ф. Колесою, К. Квіткою, С. Людкевичем.

У наступній монографії «Українська фольклористика в Галичині кінця ХІХ — першої третини ХХ століття: історико-теоретичний дискурс» [33] здійснено ґрунтовний аналіз основних тенденцій української фольклористики в історичному, теоретико-методологічному аспектах, репрезентовано збирацьку, едиційну та текстологічну діяльність Етнографічної комісії Наукового товариства імені Шевченка, залучено багатий джерельний матеріал, в тому числі з архівних напрацювань. Пріоритетним в роботі було з'ясувати роль та місце фольклористики в загальноукраїнському та європейському контексті.

Наукове дослідження складається з чотирьох розділів, перший з яких торкається теоретико-методологічного висвітлення фольклористики в Галичині наприкінці ХІХ — у першій третині ХХ століття. Порушуються термінологічні питання «народна поезія» — «усна (народна) словесність» — «етнографія» — «фольклор» («фольклористика»). Розкрито проблеми наукових шкіл та провідних напрямів у фольклористиці того часу. Цінним є з'ясування важливих позицій — «універсальне — національне — локальне у фольклористиці». Авторка фахово аналізує характерні ознаки, які проявляються в єдності національної (етнічної, регіональної) самобутності. Основний вектор, наголошує дослідниця, займає національне, оскільки регіональне чи локальне та міжнародне підпорядковуються йому. Не-

даремно, цей підрозділ, на думку Лілії Підгорної, є новаторським, таким, що зміг появитися лише в часи незалежності [10, с. 167]. Розглядається також питання жанрової системи у фольклористичних концепціях І. Франка, М. Грушевського, В. Гнатюка, Ф. Колесси та інших; представлено новотвори як об'єкт фольклористичних студій; зосереджена увага на фольклорній традиції та варіантності.

Як відомо, період, який вивчала Г. Сокіл, характеризується великою кількістю фольклорно-етнографічних видань джерельного матеріалу, що до сьогодні активно побутує в науковому обігу. Заслуга дослідниці в тому, що вона детально проаналізувала методи записування усної словесності, з'ясувала основні принципи збирацької роботи, систематизувала та визначила роль програм, питальників, за якими проводилася в той час уся народознавча робота (Розділ 2. «Збирацька, едиційна й текстологічна діяльність етнографічної комісії НТШ»). Досить ґрунтовним є третій розділ «Український фольклор у персональних вимірах: джерелознавчий аспект». У ньому розкрито доробок 31 персоналії: відомі (І. Франко, В. Гнатюк, О. Роздольський, Ф. Колесса) та маловідомі (Є. Бохенська, К. Попович, К. Лисинецька, М. Капій та ін.), які фіксували фольклор, досліджували його. Наукові портрети фольклористів, за влучним висловом Василя Костика, оживлюють роботу, розкривають здобутки та роль персоналій у розвитку науки. А для цього, як наголосив рецензент, знадобилося опрацювати велику кількість не лише опублікованих, а й рукописних матеріалів [5, с. 251].

Загальноукраїнський та міжнародний контекст фольклористики Галичини представлено у четвертому розділі. Авторка розкрила діяльність Наукового товариства ім. Шевченка у Львові в контексті загальноукраїнської фольклористики (співпраця галичан, наддніпрянців та дослідників з інших регіонів), показала їх наукові контакти з європейськими товариствами, інституціями, окремими персоналіями.

Новизна монографії Г. Сокіл, як підкреслила у рецензії доктор філологічних наук з Києва Тетяна Руда, полягає у створенні першого сучасного за методологією комплексного дослідження галицької фольклористики зазначеного періоду, представленої у загальноукраїнському та європейському контекстах, а також у залученні до наукового вжитку маловідомих,

Філологи-першокурсники Дрогобицького педагогічного інституту ім. Івана Франка з куратором Михайлом Паночком. Ганна третя (зліва) у другому ряді. Дрогобич, 1974

У колі студенток-філологів (зліва направо): у першому ряді Ганна Сокіл, Марія Сорока, у другому ряді Марія Герус, Галина Гавришко. Дрогобич, 1976

Ганна Сокіл із 5-А класом Підбірцівської середньої школи. 1 вересня 1992

незаслужено забутих або заборонених у радянський час імен, праць, фольклорних збірок і великої кількості рукописних архівних матеріалів [11, с. 87].

Ганна Сокіл з професором Михайлом Шалатою. Почаїв, 2002

Інший рецензент — професор Черкаського національного університету Наталія Ярмоленко вважає головним позитивом монографії Г. Сокіл запропоновані в ній нові науково-методологічні підходи до розв'язання певних проблем і подане практичне предметне опрацювання вказаного періоду в українській фольклористиці Галичини. До того ж, Н. Ярмоленко наголосила: «Добре, що за таку працю взялася досвідчена фольклористка, попередньо обізнана з цим періодом, основними напрямками роботи [...]. Не маю сумніву, що запропоноване монографічне дослідження Ганни Сокіл гідно репрезентує українську фольклористику своєю змістовністю, синтетичністю і оригінальним, пошуковим розв'язанням наукових проблем» [42, с. 148—149].

Виявляючи турботу про збереження народної пісенності як неоціненного надбання української культури, Г. Сокіл належить до тих фольклористів, які постійно поповнюють свій науковий «портфель» новими записами уснопоетичних джерел. Помітний вклад вона внесла у регіональне видання «Фольклорні матеріали з отчого краю», в якому репрезентувала Верхньорожанківську колядкову традицію народнопоетичними зразками, призначеними парубкові («З-за полонинки, з-за угерської», «Ой рано-

рано куройки піли»). У першій з них ідеться про трьох вівчарів, кожен з яких має по трубці: «роговую», «зюбровую» і «золотую», голос яких розходить «по всіх вершечках, по долиночках» [39, с. 33—34]. В іншій змальовується мужній воїн, переможець ворогів, захисник рідного краю, що повернувся з трьох воєн, а вірним помічником йому був кінь. Поетичною особливістю відзначаються в колядці рядки: «Ой як-ім тя ніс гей з угерської, Падали кулі, як дробен дожджі. А як-ім тя ніс гей з турецької, Падали огні, як ясні зорі. Гей як-ім тя ніс гей з московської падали мечі яко місяці» [39, с. 38—39]. Весільними мотивами характеризуються колядки дівчині «Ой в ліску, в ліску на чорнім піску», «Шматічко прала, перстень згубила», «Павойка летит, пір'ячко губит» [39, с. 55—56, 58, 59], у яких відповідно «гречна панночка» тримає яблучко лише для милого, тільки він знаходить загублений перстень, а кожен з «трьох риболовів» за віднайденний на Дунаї пав'яний вінок отримує по дівчині, що символізує шлюб. Варто підкреслити, що всі ці колядки фольклористка записала від свого батька Петра Дронишинця, який був активним колядником у селі впродовж багатьох років. Доволі рідкісний варіант виявила збирачка у старожилів про возвеличення немовляти — йому пророкується добра доля: «Ой як ізросте — корольом буде» («В чистому полі винная грушка») [39, с. 62].

Частина пісень у збірнику стосується родинно-побутового життя — гіркої долі дівчини, нещасливого життя невістки у домі свекрухи, туги за змарнованими літами («Ой Богочку милостивий, віддала-м си дівку», «Ковала зазулиця, ковала поволи») [39, с. 308—309, 334].

Особливу увагу зосередила Г. Сокіл на темі відображення у народних піснях національно-визвольних змагань ХХ ст. Із її запису постають картини героїчної оборони Маківки січовими стрільцями («Ой на горі, на Маківці») [39, с. 413—414], трагічної загибелі січового стрільця («Розпрощався стрілець з своєю ріднею») [39, с. 416—417]. Низка пісень пов'язується із повстанською тематикою: непрості будні в бою, загибель героїв («Заплакані карії очі», «Завтра в далеку дорогу», «Хай землю виорут гармати», «Дзвонят дзвони», «Казали повстанці») та інші [39, с. 435—436, 437, 440, 442—444]. Про непросте життя політичних засланих ідеться в кіль-

кох тюремних піснях — «Нічка була темна», «Сумні вечори, сумні ранки», «Повіяв буйний вітер» [39, с. 445—451]. Цікавими та знаючими респондентами повстанської тематики виявилися такі жителі Верхньої Рожанки, як Дмитро Пинів, Михайло Дулиш, Марія Дулиш, Юстина Хрипта, Микола Хрипта.

У збірник «Фольклорні матеріали з отчого краю» ввійшли також і малі уснопоетичні жанри. Тут представлено понад 300 коломийок у запису Г. Сокіл із Верхньої Рожанки — від Михайла Галадія, Ганни Дронишинець (матері), Пелагії Дронишинець. У них ідеться про щасливе кохання молодих людей чи їхні незгоди, про родинне життя тощо.

Предметом зацікавлення дослідниці стали ще й загадки, які вона фіксувала у трьох селах — Верхній Рожанці, Волосянці та Ялинкуватому. Поетичні мініатюри склали 152 тексти [39, с. 588—597], що стосуються різних об'єктів природи («Не їсть, не п'є, а темним лісом іде» — сонце), рослинного і тваринного світу («Малий малючок виніс бочку на вершок» — мак; «Чорне чечіря без кісток, без пір'я» — п'явка). Та найбільше загадок про людину, її трудову діяльність, духовний світ («Цвіток цвите і цвіту немає» — людина; «Бери — квичит, клади — квичит» — ланцюг; «Красне дерево весело співає, кінь над бараном хвостом махає» — скрипка і смик).

Збірник «Фольклорні матеріали з отчого краю», як зауважив Євген Луньо, по праву можна вважати новаторським і за дотримання належного наукового рівня, в основу якого покладено автентичність текстів, і за поєднання традиційного матеріалу з новотворами, і за чіткою жанрово-тематичною класифікацією. Все це свідчить, на думку рецензента, що Василь та Ганна Соколи «подарували українській науці й своєму краєві цінне й гарне фольклорне видання, присвятивши своєму високоповажному Вчителеві Григорію Дем'яну» [6, с. 823]. А доктор мистецтвознавства, відомий музикознавець Михайло Хай наголосив, що лише матеріали цієї однієї збірки можна цілком розглядати не як звичайну «збірку пісень», а дійсно, як «Матеріали...» для однієї узагальноної та декількох вузькожанрових дисертацій з фольклору та етнографії [40, с. 689].

Об'єктом дослідження Г. Сокіл став родинно-обрядовий фольклор. Її зацікавили народні пісні, приурочені до важливої події в житті людини — на-

Виступ на конференції в Польщі з нагоди днів Оскара Кольберга. Пшесуха, 2002

Вітання Григорія Дем'яна з ювілеєм. Львів, 2004

родження. Виявилось, що до початку ХХІ ст. українці не мали окремого видання таких творів, хоча вони й побутували і час від часу їх публікували серед пісень інших жанрів у збірниках Я. Головацького, П. Чубинського, В. Кравченка, О. Кольберга, О. Гижі, П. Медведика, І. Хланти. Зібравши разом розпорошені по різних виданнях своїх попередників фольклорні взірці, та доповнивши їх деякими архівними матеріалами, а також власними записами і зібраннями студентів-філологів ЛНУ ім. І. Франка, Г. Сокіл підготувала і видала 2007 р. збірник «Хрестинні пісні» [41], який став першим в Україні спеціальним випуском.

Упорядниці згрупувала фольклорний матеріал навколо основних персонажів жанру (баби-повитухи, новонародженого, його батьків, кумів) і поділила на 4 розділи. Перший розділ — «Народини. Величан-

Під час Помаранчевої революції. Київ, 2004

На міжнародній науковій конференції в ІМФЕ НАН України ім. М. Рильського (зліва направо): Василь Сокіл, Людмила Іваннікова, Ганна Сокіл. Київ, 2006

На V міжнародному фестивалі українського фольклору «Берегиня» (зліва направо): Лілія Підгорна, Олесь Пошивайло, Ганна Сокіл, Віктор Давидюк. Луцьк, 2007

ня коваля (журавля) як творця»; другий — «Величання бабусі, породіллі, немовляти» третій — «Величання господарів і гостей-кумів»; четвертий — «Куми, їхні стосунки».

Власні записи Г. Сокіл у цьому збірнику складають матеріали зі смт. Шкло та його околиць на Яворівщині, зафіксовані влітку 1993 р. під час практики зі студентами: «В неділю рано сонечко сходить», «В неділю рано, як день біленький» (з тематикою народження дитини і побажання їй та родині довголіття), «В нашого кума» (побажання батькові дочекатися весілля новонародженого), «Ой чи то так Бог дав», «Ой чи то так Бог дав, чи Пречиста Діва» (святкування хрестин); «Ідіт, куме, ду кумори» (з темою «розмови» кума з «барівкою»), «Ой куме, куме, добра горівка» (пропівання кумами господарства); «Пішла кума до кумоньки в суботу, в суботу» (з темою суперечки через крадіжку курки) тощо. Студентські матеріали походять із Жовківщини, Мостищини та Яворівщини. Загалом, враховуючи тексти із попередніх публікацій, територіальний ареал фіксації у збірці, охоплює Волинську, Житомирську, Закарпатську, Івано-Франківську, Київську, Львівську, Тернопільську, Чернігівську області, а також етнографічні регіони Лемківщини та Підляшшя.

У додатки ввійшли покажчики текстів за місцем запису, збирачів та інформаторів, географічний та іменний, алфавітний покажчик пісень, а також словничок діалектизмів. До частини пісень подано нотні транскрипції.

Вступна стаття Г. Сокіл до збірника «Хрестинні пісні в системі обрядової поезії українців» стала першою науковою розвідкою про змістову специфіку жанру. Дослідниця подала детальний огляд історії записування та видання хрестинної пісенності, торкнулася питання номінації жанру, взаємодії акціонової та вербальної складових комплексу родильної обрядовості, провела паралелі між хрестинною поезією та іншими обрядовими творами, що підтвердило їх органічну єдність, а також частково з'ясувала специфіку мотивно-образного фонду та символіки хрестинної пісні.

Збірник Г. Сокіл отримав схвальні рецензії Л. Іваннікової [4], В. Димкевич [3] і З. Нагірняк [8]. Автори рецензій зацентували на актуальності появи такого видання, вказали на науковий рівень

упорядкування фольклорного матеріалу, високий аналітичний зріз вступної статті.

З родинно-обрядового фольклору в коло зацікавлень дослідниці входять і весільні пісні, про що свідчить об'ємна публікація у співавторстві «Бойківське весілля із села Довге на Дрогобиччині» [16]. Матеріали включають не лише пісні, а й обряди, які охоплюють основні весільні етапи — вінкоплетини, розчісування коси, запросини на весілля, шлюб, «поїзд» від молодої до молодого, пропій, кінець весілля, подяка господарям. Пісні подані з мелодіями, які транскрибував М. Мишанич.

Деяка частина записів усної словесності Г. Сокіл із Нагуевич та його околиць, що на Дрогобиччині, увійшла до збірника «Народні пісні з Батьківщини Івана Франка» [9]. Ідеться передусім про пародійну колядку «Дивная новина : подерта свитина». Збирачка зафіксувала не тільки сам текст, а й коментар до нього, в якому зазначено час колядування («коли були поляки»). У колядці висміюються високі податки — «Не заплатиш, то виженут селянина з хати» [9, с. 40—41]. Гаївкову традицію села представляють фольклорні твори «Пливе качур, пливе качур», «Іде, їде Жельман, їде, їде его брат» [9, с. 55, 57]. Остання підтверджує побутування твору впродовж столітньої часової дистанції, оскільки один з варіантів записав ще І. Франко. До числа реліктових належить обжинкова пісня «Ідіт, дівки, по калину» — про сплітання обжинкового вінка та прямування жниць з ним до господаря з вимогою дати їм винагороду за працю [9, с. 62].

Баладний репертуар репрезентує пісня «Ой там у лузі дорога вбита» [9, с. 108—109], в основі якої — сюжет про смерть двох закоханих через розлучення. У ньому відтворено також родинно-побутові стосунки, зокрема — сестра впізнає брата, уникнувши в такий спосіб гріха («Йшли жовніри з квартири»); майстер карає свою молоду зрадливу жінку, підмовлену шевчиками на мандрівку («Ой там на горонці стоїт крайна хата»); кохання вельможної пані до слуги («Мала пані пана, Петруся кохала») [9, с. 123—124; 130—131; 131—132].

Найбільше у збірці представлено записів пісень про кохання та з родинного життя — «Косив козак сіно, як була погода», «Сумний вечір, сумний ра-

Біля пам'ятника Степанові Бандері. Дрогобич, 2007

Серед фольклористів (зліва направо): Жанна Янковська, Йосип Федас, Лілія Підгорна, Ганна Сокіл, Олеся Шутак, Василь Сокіл, Валентина Федас. Львів, 2007

нок», «В погідний вечір на Україні», «Там на горі Василь сіно косит» та ін. [9, с. 141—142, 164—165, 192, 201]. Є також і цикл колискових пісень — «Ой люляй, люляй, ой люляй, люляй, дитино пеленкова» [9, с. 258].

Сфера наукових зацікавлень Г. Сокіл, як уже було зазначено, знаходиться у площині української фольклористики. Крім монографій, збірників, дослідниця активно публікує свої розвідки в періодичних виданнях. За тематикою всі статті можна згрупувати у кілька блоків: 1) загальні проблеми розвитку нау-

Подружжя Соколів з професором Миколою Дмитренком. Київ, 2011

У колі родини: з чоловіком, дітьми та онуками. Підбірці, 2014

ки про усну словесність: методика та методологія, теоретичні засади фольклористики, регіональне вивчення української народнопоетичної творчості; 2) персоналії окремих фольклористів минулого і сучасності; 3) концепційні питання обрядового фольклору; 4) вивчення пісенності новітніх національно-визвольних змагань.

Постійно наголошуючи, що українська фольклористика пройшла непростий період, Г. Сокіл розкрила наукові пошуки нових шляхів розвитку науки. У статті «Динаміка збирацько-дослідницької роботи в Галичині кінця XIX — початку XX століття» аргументовано обстоювала національну концепцію у народознавчій практиці Етнографічної комі-

сії, дійшовши висновку, що Наукове товариство ім. Шевченка зуміло змобілізувати культурно-наукову ідентичність нації, піднести на високий рівень фольклористику, пріоритетом якої було знання уснопоетичних джерел. Як зауважила авторка, НТШ відновило кращі традиції минулого та заклало міцні основи майбутнього. Інтердисциплінарні підходи, які зараз набирають актуальності в науці, вже тоді мали місце у студіях українських учених [17]. Розвиток тогочасної фольклористики проходив за трьома основними напрямками, які виділила Г. Сокіл у статті «Вектори дослідження української фольклористики в Галичині (кінець XIX — початок XX ст.»: регіональне вивчення специфіки уснопоетичної творчості; студії народної словесності в загальнонаціональному руслі; зв'язки з європейською та світовою наукою) [14].

Важливе значення мають розвідки Г. Сокіл про співпрацю інтелігенції в Україні, розділеній на той час штучними кордонами. Зокрема в публікації «Наукові контакти українських фольклористів на порубіжжі XIX—XX століть» дослідниця проаналізувала не лише взаємини, а й показала контакти фольклористів Галичини з різними інституціями — Історико-філологічним товариством у Харкові, з Українською Академією наук (1918), Етнографічною комісією ВУАН (1921—1933), з Етнографічним товариством у Києві (з 1925) та ін. Зміцнення статусу української мови — головна теза, яку постійно втілювала тодішня інтелігенція. Показовим жестом була відмова багатьох науковців зі Львова (І. Франка, М. Грушевського, В. Шухевича, В. Гнатюка, В. Охримовича та ін.) брати участь в XI археологічному з'їзді в Києві (1899), у зв'язку з заборорою виголошувати доповіді українською мовою. Вагомим проектом спільної праці, як наголосила Г. Сокіл, стала експедиція Ф. Колесси для записування народних дум (1908), меценатом якої була Леся Українка, а здійснення видання відбулося завдяки НТШ у Львові. Такі тісні фахові взаємозв'язки дослідників з різних частин України, їх потужний потенціал — усе сприяло розвитку та збагаченню національної науки [24, с. 585—586].

Неординарну роль відіграло оприлюднення з архівів епістолярію О. Роздольського та окремих адресатів до нього («Із неопублікованого листування

Осипа Роздольського») [22], в якому розкривається наукова діяльність вченого під час Першої світової війни, а також у 20—30-х рр. ХХ століття. Тут згадано ім'я відомого українського художника М. Бойчука, котрий сприяв у поїзді фольклористів зі Львова на Чернігівщину, літературознавця та перекладача М. Мочульського, відомого історика М. Грушевського, що перебували на засланні в Росії в той же час, що і О. Роздольський.

Близько десятка статей підготувала Г. Сокіл про фольклористичну діяльність І. Франка, в яких розглянула його як організатора збирацької роботи («Натхненник фольклористичної праці», «Фольклористична діяльність Івана Франка: організація збирацько-дослідницької роботи») [25; 36]. Теоретичні погляди на усну словесність розкрито в розвідках «Іван Франко про систематику казок у записах Осипа Роздольського», «Фольклорна традиція, варіантність у теоретичному осмисленні Івана Франка», «Теоретичні студії І. Франка в контексті української фольклористики кінця ХІХ — початку ХХ століття» [21; 37; 32]. Висвітленню наукової діяльності вченого за його листами авторка приурочила статтю «Фольклористика І. Франка крізь призму епістолярію» [35], де простежила зазначену тематику, зацентрувавши увагу на листуванні з О. Рошкевич, М. Павликом, В. Охримовичем, І. Белеєм, та з'ясувала роль І. Франка у розгортанні наукових досліджень у цій галузі в Галичині.

У науковому доробку Г. Сокіл є низка статей про діяльність Григорія Дем'яна: «З любов'ю до України», «Духовна Маківка Григорія Дем'яна», «Життя і праця на утвердження української нації» та інші. Більшість із них присвячена ювілеям (до 70-, 75- і 80-ліття) ученого і громадського діяча та написана в співавторстві з В. Соколом. У розвідках простежено експедиційні стежки фольклориста, проаналізовано його науковий доробок за жанрово-тематичним принципом, зроблено огляд монографічних видань. У науковий обіг уведено нові штрихи з його біографії, зокрема, про перші арешти 1946 і 1949 років Славським КДБ [19, с. 28], а також висвітлено той аспект громадсько-політичної діяльності під час депутатства у Верховній Раді (1994—1998), що стосується україномовного питання, мовно-видавничої справи і визнання національно-

З сестрами Марією (зліва) та Ольгою (справа). Верхня Рожанка, 2014

Зі студентами-філологами ЛНУ ім. Івана Франка в День вишиванки. Львів, 2015

визвольної боротьби УПА та її героїв [20, с. 12—13]. До 85-ліття фольклориста, що майже збіглося з річницею його відходу в засвіти, Г. Сокіл підготувала статтю «Дослідник духовного скарбу нації», основну увагу в якій зосередила на повстанській тематиці, яка була пріоритетною в житті вченого, і яку він студіював у комплексі з історією національно-визвольних змагань [18, с. 79—85].

Новими і оригінальними є студії Г. Сокіл про образ Джурила. Дослідниця висловила свою авторську позицію щодо полісемантики цього образу, генезу якого, на її думку, варто шукати в давньому міфологічному часі. На функціонально-семантичному рівні ґрунтовно проаналізувала цей персонаж в різних жанрах українського фольклору (билина, веснянка, весільна пісня, балада), простежила паралелі з іншими персонажами усної словесності, зацентрувала

З дочками Галиною (зліва) і Наталією (в центрі) під час конференції, приуроченій Наталії Кобринській. Болехів, 2015

У дзеркальній залі ЛНУ ім. І. Франка. Львів, 2015

З фольклористом Іваном Хлантою під час конференції. Ужгород, 2015

увагу на билинних рудиментах в українських обрядових піснях і баладах [28, с. 713—720].

Г. Сокіл — автор низки енциклопедичних статей до «Малої енциклопедії українознавства» («Осип

Роздольський», «Пісні хрестинні») [7, с. 453—454, 794], словника-довідника «Українська фольклористика» («Галицькі народні казки», «Дитячий фольклор», «Дражники», «Забавлянки» (утішки), «Заклички», «Хрестинні пісні») [38, с. 62—64, 81, 86, 135—136, 139, 418—422], української фольклористичної енциклопедії, яка перебуває на стадії підготовки, та апробується на сторінках «Народознавчих зошитів» («Етнографічний збірник», «Осип Роздольський», «Зубрицький Михайло», «Чурило»).

Помітну роботу провела Г. Сокіл під час підготовки матеріалів до «Повстанського мартиролага Сколівщини», встановивши 46 осіб з Верхньої Рожанки, що належали до УПА, та 13 осіб з-поза меж Сколівщини, які загинули у Верхній Рожанці [12, с. 328—339].

Наукові студії дослідниці не обмежуються територією України — публікації її статей появились в європейських виданнях Польщі [16, с. 123—132], Чехії [34, с. 521—530]. Г. Сокіл бере активну участь у міжнародних та всеукраїнських симпозиумах, конгресах, конференціях, представляючи науковому світу багаті надбання української фольклористики минулого й сьогодення. Тричі поспіль з колегами кафедри української фольклористики ім. академіка Ф. Колесси побувала на батьківщині польського фольклориста, етнографа, музикознавця Оскара Кольберга у містечку Пшесуха в Польщі, де оприлюднила свої наукові студії з нагоди Кольбергівських читань.

Успішно поєднуючи наукову роботу з педагогічною, Г. Сокіл упроваджує в навчальний процес нові матеріали, зокрема однією з перших серед викладачів підняла питання про введення в навчальну програму фольклору національно-визвольних змагань, і розпочала вивчати зі студентами на лекційних і практичних заняттях цей унікальний тематичний пласт української народної словесності. Проблеми студіювання повстанської народної творчості розглянула в низці статей: «Повстанські колядки» [30], «Вивчення повстанських пісень у вузівському курсі «Українська народна словесність» [15, с. 181—189], «Повстанські пісні — героїчний літопис українського народу» [31, с. 146—152], «Не будьмо байдужими до рідної пісні» [26]. З метою полегшення та вдосконалення питань записування фольклору підготу-

вала для студентів навчально-методичний посібник «Методичні принципи і прийоми записування усної словесності» [23]. І як педагог, і як науковець під час викладів, чи у своїх статтях Г. Сокіл націлює студентів фіксувати не лише текст, а й контекст, у якому побутує фольклорний твір, що дає змогу простежити ставлення народу до певних ситуацій, епізодів, фактів. А ще постійно наголошує на важливості збереження усної словесності, заохочуючи молодь до засвоєння і вивчення напам'ять текстів народних пісень, які треба буде передати своїм нащадкам, щоб не розірвався духовний зв'язок між поколіннями, оскільки ніяка техніка не зможе замінити живого спілкування.

До того ж, крім навчальних викладів (лекцій, семінарських, практичних занять, підготовки курсових, дипломних і магістерських робіт), Г. Сокіл щорічно як методист від кафедри керує педагогічними практиками, які проходять старшокурсники в навчальних закладах м. Львова, а також виїжджає зі студентами для запису усної словесності під час літніх канікул, керує такими практиками першокурсників за місцем проживання тощо. Незважаючи на те, її доробок складає понад 100 бібліографічних одиниць, серед яких чотири окремі книжкові видання.

У «портфелі» фольклористки зберігаються ще матеріали, записані під час експедицій у с. Довге (1979), с. Нагуєвичі (1983), с. Східниця (1986) Дрогобицького району; м. Надвірна та навколишні села на Івано-Франківщині (1990); Шкло та його околиці Яворівського району (1993); Верхня Яблунька, Шандровець Турківського району (1998); с. Морозівка Міловського району на Луганщині (2001); с. Вороблячин біля Немирова на Яворівщині (2012) та ін. До того ж, записи з рідного села, які й досі не опубліковані. У перспективі ще чимало задумано нових досліджень, цікавих проєктів.

Намагаючись постійно бути у вирі сучасних наукових і суспільно-громадських подій, Г. Сокіл публікує і науково-популярні статті в пресі, при нагоді виступає на радіо, дає інтерв'ю здебільшого з питань обрядового фольклору. Робота з молоддю, вирішення проблем широкого національного засягу, розуміння великої ваги традиційної і новоствореної усної словесності надає їй творчого ентузіаз-

Біля пам'ятника митрополитові Андрею Шептицькому.
Львів, грудень, 2015

му, а високий професіоналізм та вміння сповідувати ідеали добра і справедливості дозволили їй по праву користуватися серед студентів і колег заслуженим авторитетом.

Ювілей — це час зрілості й мудрості, коли дивишся вперед з упевненістю, спираючись на багатий власний досвід. То ж нових наукових звершень, міцного здоров'я, творчої наснаги і подальших професійних успіхів!

1. Дем'ян Г. Ґрунтовне дослідження про визначного фольклориста / Г. Дем'ян // Сокіл Г. Осип Роздольський. Життя і діяльність / Ганна Сокіл. — Львів, 2000. — С. 3—4.
2. Дем'ян Г. Родина вчених-фольклористів / Г. Дем'ян // Визвольний шлях. — 2004. — Кн. 4 (673). — С. 32—44.
3. Димкевич В. Магія хрестинних пісень / В. Димкевич // Шлях перемоги. — 2010. — 20 жовтня. — С. 8.
4. Іваннікова Л. Перший збірник українських хрестинних пісень / Іваннікова Л. // Народознавчі зошити. — 2009. — № 5—6. — С. 835—837.
5. Костик В. Вагоме дослідження з української фольклористики Галичини / В. Костик // Буковинський журнал. — Чернівці, 2012. — № 1 (83). — С. 251—252.
6. Луньо Є. Цінний науковий дарунок отчому краю / Є. Луньо // Народознавчі зошити. — 2014. — № 4. — С. 822—823.
7. Мала енциклопедія українознавства / за ред. С. Павлюка. — Львів, 2007. — 846 с.
8. Нагірняк З. Магія хрестинних пісень / З. Нагірняк // Народна Армія. — Київ, 2009. — № 187. — С. 7.
9. Народні пісні з батьківщини Івана Франка / збір. та упоряд. Василь Сокіл. — Львів : Каменяр, 2003. — 408 с.
10. Підгорна Л. Фольклористика «золотої доби» в Галичині / Л. Підгорна // Народознавчі зошити. — 2012. — № 1. — С. 166—167.
11. Руда Т. Фундаментальне дослідження української фольклористики в Галичині. / Т. Руда // Міфологія і фольклор. — 2012. — № 4. — С. 86—89.
12. Сковіщина. — Львів : Інститут народознавства НАН України, 1996. — 728 с.
13. Сокіл Г. Бойківське весілля із села Довге на Дрогобиччині / Г. Сокіл, В. Сокіл // Народознавчі зошити. — 2014. — № 4. — С. 800—816.
14. Сокіл Г. Вектори дослідження української фольклористики в Галичині (кінець XIX — початок XX ст. / Г. Сокіл // Література. Фольклор. Проблеми поетики. — Київ : Київський університет, 2008. — Вип. 30. — С. 258—264.
15. Сокіл Г. Вивчення повстанських пісень у вузівському курсі «Українська народна словесність / Г. Сокіл // «Муза і меч»: національний рух у фольклорних та літературних джерелах. Збірник наукових праць. — Львів, 2005. — С. 181—189.
16. Сокіл Г. Виміри національного в українській фольклористичній кінці XIX — першій третині XX століття / Г. Сокіл // Spheres of Culture (Maria Curie-Skłodowska University in Lublin Faculty of Humanities Branch of Ukrainian Studies). — Lublin, 2014. — Volume VII. — S. 123—132.
17. Сокіл Г. Динаміка збирацько-дослідницької роботи в Галичині кінці XIX — початку XX століття / Г. Сокіл // Вісник Львівського університету. — 2006. — Вип. 37. — С. 99—111.
18. Сокіл Г. Дослідник духовного скарбу нації (до 85-річчя від дня народження Григорія Дем'яна) / Г. Сокіл // Міфологія і фольклор. — 2014. — № 3—4. — С. 79—85.
19. Сокіл Г. Дослідник української народної культури, історії та побуту XIX—XX століть (До 75-річчя Григорія Дем'яна) / Г. Сокіл, В. Сокіл // Народна творчість та етнографія. — 2004. — № 4. — С. 28—33.
20. Сокіл Г. Життя і праця на утвердження української нації (До 80-річчя від дня народження і 50-ліття наукової діяльності Григорія Дем'яна) / Г. Сокіл, В. Сокіл // Народознавчі зошити. — 2009. — № 1—2. — С. 4—13.
21. Сокіл Г. Іван Франко про систематику казок у записках Осипа Роздольського / Г. Сокіл // І. Франко — письменник, мислитель, громадянин. Матеріали Міжнародної наукової конференції (Львів, 25—27 вересня 1996 р.). — Львів : Світ, 1998. — С. 524—528.
22. Сокіл Г. Із неопублікованого листування Осипа Роздольського / Г. Сокіл // Народознавчі зошити. — 1995. — № 4. — С. 235—240; № 5. — С. 308—312.
23. Сокіл Г. Методичні принципи і прийоми записування усної словесності (для студентів 1—3 курсів спеціальності «фольклористика» / Г. Сокіл. — Львів : ЛДУ, 1998. — 24 с.
24. Сокіл Г. Наукові контакти українських фольклористів на порубіжжі XIX—XX століть / Г. Сокіл // Народознавчі зошити. — 2015. — № 3. — С. 580—591.
25. Сокіл Г. Натхненник фольклористичної праці / Г. Сокіл // Бойківщина. Науковий збірник (Науково-культурологічне товариство «Бойківщина»). — Дрогобич : Коло, 2007. — С. 151—157.
26. Сокіл Г. Не будьмо байдужими до рідної пісні / Г. Сокіл // Голос Опілля. — 2003. — 15 листопада (м. Рогатин, Івано-Франківська обл.)
27. Сокіл Г. Оберігач народної скарбниці: до 120-річчя з дня народження Осипа Роздольського / Г. Сокіл // Молода Галичина. — Львів, 1992. — 1 жовтня. — С. 4.
28. Сокіл Г. Образ Джурила в українському фольклорі / Г. Сокіл // Народознавчі зошити. — 2014. — № 4. — С. 713—720.
29. Сокіл Г. Осип Роздольський. Життя і діяльність / Ганна Сокіл. — Львів, 2000. — 156 с.
30. Сокіл Г. Повстанські колядки / Г. Сокіл // Мета. Часопис Львівської Архієпархії УГКЦ. — Львів, 2003. — № 1. — Січень. — С. 7.
31. Сокіл Г. Повстанські пісні — героїчний літопис українського народу / Г. Сокіл // Воля і Батьківщина. — Львів, 2004. — № 2—3. — С. 146—152.
32. Сокіл Г. Теоретичні студії І. Франка в контексті української фольклористики кінці XIX — початку XX століття / Г. Сокіл // Народознавчі зошити. — 2006. — № 5—6. — С. 732—736.
33. Сокіл Г. Українська фольклористика в Галичині кінці XIX — першій третині XX століття: історико-

- теоретичний дискурс / Г. Сокіл. — Львів, 2011. — 588 с.
34. Сокіл Г. Українсько-чеські контакти в Науковому товаристві імені Шевченка на порубіжжі XIX — першої третини XX століть: фольклористичний аспект / Г. Сокіл // *Ukrainistika: minulost, přítomnost, budoucnost*. III. Literatura a kultura. Kolektivní monografie věnovaná 20. výročí zahájení výuky ukrajinštiny jako studijního oboru na Filozofické fakultě Masarykovy university v Brně. — Brno, 2015. — S. 521—530.
 35. Сокіл Г. Фольклористика Івана Франка крізь призму епістолярію / Г. Сокіл // *Українське літературознавство*. — Львів, 2011. — Вип. 74. — С. 239—248.
 36. Сокіл Г. Фольклористична діяльність Івана Франка: організація збирацько-дослідницької роботи / Г. Сокіл // *Українське літературознавство*. — Львів, 2008. — № 70. — С. 255—262.
 37. Сокіл Г. Фольклорна традиція, варіантність у теоретичному осмисленні Івана Франка // *Іван Франко: дух, наука, думка, воля. Матеріали міжнародного наукового конгресу, присв. 150-річчю від дня народження І. Франка (Львів, 27 вересня — 1 жовтня 2006 р.)*. — Львів, 2008. — С. 922—929.
 38. Українська фольклористика. Словник-довідник / уклад. і заг. ред. М. Чернопиского. — Тернопіль, 2008. — 448 с.
 39. Фольклорні матеріали з отчого краю / збір. Василь Сокіл та Ганна Сокіл; у ноті завела Лариса Лукашенко. — Львів: Інститут народознавства НАН України, 1998. — 616 с.
 40. Хай М. Скільська Волосянка — столиця бойківської традиційної музики / М. Хай // *Народознавчі зошити*. — 2014. — № 4. — С. 687—703.
 41. Хрестинні пісні / збрала та упорядкувала Ганна Сокіл. — Львів: Видавничий центр ЛНУ імені Івана Франка, 2007. — 202 с.
 42. Яроменко Н. Етапне явище в історії фольклористики / Н. Яроменко // *Вісник Черкаського університету*. — Черкаси, 2012. — Вип. 5 (218). — С. 147—149 (Серія: Філологічні науки).

Galyna Koval, Natalia Sokil-Klepar

HIGH VOCATION OF A TEACHER AND FOLKLORIST

The article deals with the life and career of Anna Sokil (Dronyshynets), doctor of science (in philology). Attention is focused on her formation as a patriotic human, teacher and a scientist. As a result — she has taught many successful students, post-graduals and researchers. She is the author of several articles, folklore collections, monographies, representing her significant contribution to the Ukrainian ethnology science.

Keywords: folklore activities, monography, book, scientific researches, educational and methodical work.

Галина Коваль, Наталья Сокил-Клепар

ВЫСОКОЕ ПРИЗВАНИЕ ПЕДАГОГА, ФОЛЬКЛОРИСТА

Освещается жизненный и творческий путь доктора филологических наук Анны Сокил (Дронишинец). Внимание сфокусировано на ее формировании как человека-патриота, педагога, научного работника. Как следствие — немало успешных студентов, аспирантов и научных работников. Она же автор ряда статей, фольклорных сборников, монографий, которые составляют заметный вклад в украинскую науку народоведения.

Ключевые слова: фольклористическая деятельность, монография, сборник, научные исследования, учебно-методическая работа.